

William Smith

Plain, overfraseret Wick eller min bare?

Kæreste Ole Wick, jeg skriver til dig på dansk, fordi jeg af en eller anden grund tror, at dét forstår du en smule bedre end færøsk. Egentlig ville jeg aldrig have spildt tid på at kommentere noget som helst af din gøren og laden, da begge dele forekommer mig inderligt ligegyldige. Jeg gør det kun denne ene gang, fordi jeg synes, at du i dit indslag på Vágaportalinum den 17 januar forekommer patetisk på en måde, der på engang får én til at trække på smilebåndet og til at synes, at det patetiske bliver for pinligt åbenbart. Jeg skal gerne indrømme, at jeg altid har fundet dig lidt ynkværdig i din tragikomiske rolle som den færøske kulturs 'Alonso Quijano'. Men jeg har dog haft en modstræbende beundring for din heroiske kamp mod ubøjelige færøske vindmøller, der alle har stablet sig op på kunstens overdrev, og som kun får stækket vingerne, når vindstyrken når op på orkan. Det er modigt gjort af dig, Wick. Og jeg beundrer din tapre indstilling til dit selvbestaltede kald som foregangsmand og opofrende frelser for den selvsmagende færøske kultur i almindelighed og malerkunsten i særdeleshed. Et åndeligt martyrium, som kun overgås af H.C.Andersens krukke og fornærmede attitude overfor enhver, som ikke kunne få øje på hans

geni. Dit martyrium kræver bare endnu større selvopholdelsesdrift, end den H. C. Andersen præsterede. Du har nemlig frivilligt påtaget dig det smertefulde koloniherryndrom. Ganske vist et post-symdrom, men det er alligevel modigt gjort. Det er ikke mindre modigt, at du uforfærdet ofrer dit eget beskedne kunstneriske talent og din skarpe, omend lidt narcissistiske indfaldsvinkel til færingers højrovede og nationalistiske kunstneriske udfoldelser. Du forstår at svinge din snertende pisk over kunst-charlatanerne og at formidle dit budskab med svulmende patos og med en retorik, som kun kan leveres af den, der taler for døve ører. Så sandt, så sandt: Der skal skarp lud til skurvede hoveder.

Nu er turen så kommet til musikken. I din umættelige stræben som vores visionære kulturformidler sønderriver du staffagen af vores alle sammens sangikon, Eivør. Hendes optræden i Radiomens koncertsal i anledning af monarkens fyrre års jubilæum var en ynk, fastslår du. Hun nåede ikke irske Enya's enestående version af popsangen "May it be" til 'strømpebåndene'. Hold da kæft, siger jeg bare, det var en mental kajeryster af de mærkbare, du der leverede! Det er modigt gjort på en håndfuld øer, hvor man formaster sig til at dyrke

Eivør som nationalt klenodie. Det er også modigt af dig, at du, formentlig som den eneste i det ganske kongerige anmelder en festligholdelse, som ingen anden kunne drømme om at anmelde. Men det kneb måske at overskue hele underholdningsprogrammet? Så meget desto mere kan vi færingere være benovede over, at det var Eivør, der blev genstand for din skarpsindige analyse. Vi skal naturligvis også glæde os over, at Teitur fik et anerkendende skulderklap, selv om han osse er en af disse færingere, vi omfatter med usmagelig national selvfølelse. Det er bestemt ikke uden ærefrygt, man oplever Ole Wick løfte en flig fra sin musikalske indsigt. Hør bare:

"May it be" er i sin grundstruktur en afskedsang. Det er en type sang, der er lavet tusinder af og de forsøger alle at udtrykke angsten for det ukendte, der ligger forude."

Det er godt nok stærkt! Tænk at det aldrig er faldet mig ind, at det lige præcis er det, Enya så smerteligt giver udtryk for. Jeg må vist se filmen engang til, så jeg med fornyet indsigt kan lytte til Enya's umiskendeligt stereotype fraseringer. For hvis det er sandt, hvad Ole Wick siger, så må han vel også antage, at det er den samme angst for det ukendte, Anaya giver udtryk for i 'Watermark'

og 'Paint the Sky with Stars'. Eller ligger angsten bare som en gennemgående frase i hendes vemodige, pladder-sentimentale irske udtryk? Og hvordan kan det være, at jeg sidder med en fornemmelse af, at Enya's fortolkning ikke bliver bedre af Ole Wicks forsøg på at 'italesætte' den med designer-floskler? Enya har en nydelig stemme, der lyder omtrent lige så godt som enhver anden 'Celine Dion-alike-stemme'. Alligevel er det tydeligt, at hun gør et eller andet ved Ole Wick, som ikke alle og enhver fornemmer. Måske fordi hun optræder iført strømpebånd? En sådan detalje burde dog ikke få Ole Wick til at sænke lansen og frarøve os vores beundring og ydmyge anseelse for hans øvrige, åbenbare talenter, båret oppe af hans sjældent omfattende kunstneriske aktivitet. Det har altid undret mig hvordan du kan overkomme det hele, Ole Wick. Så hvorfor vil du nu absolut være noget ved musikken, når din stærke side så åbenlyst er at kommentere modeopvisninger? Det kan du næsten ikke være bekendt, Wick, nu hvor vi har vænnet os til dine rammende og begavede analyser af færøsk kunst.

Så, så! Rolig nu, Wick – jeg blev bare inspireret af dit slogan: Den man elsker, tugter man.

Koyr okkum heim, Strandferðslan!

Morgunin í morgun var heilt vanligur fyri mið-námsskúlanæmingarnar, ið bógva úti á bygd. Eins og vanligt tóku næmingarnir skúlambussin til Havnar fyri at fara í skúla. Men tá skúladagurin er liðugur, sleppa næmingarnir ikki heim. Er hetta vegna veður, ella er hetta orsakað einum feili hjá Strandferðsluni?

Tað er skilligt, at Strandferðslan avlýsir bygdaleiðir í vánaligum koyrilíkindum. Men Næmingaráðið í Hoyðølum metur ikki, at Strandferðslan hevur givið miðnámsskúlanæmingum eina nøktandi viðferð.

Sum skilst, so hevur Strandferðslan boðað frá avlýsingini í útvarpinum fyrrapartin, men hetta hoyra næmingar - eftir røttum - ikki. Næmingar hava atgongd til alnetið men hendan kunning er ikki komin út á alnetið fyrr enn kl. 12.39 á kringvarpsheimasíðuni og kl. 11.24 á portal.fo. Seinasti bussur úr Havn til Vestmannar koyrði 09.05, og seinasti bussur úr Havn til Vágarnar koyrði kl 10.00.

Altso standa næmingar nú heimleysir í Tórshavn.

Næmingar vita sjálvsagt av, at hetta kann henda, tá man býr á bygd, og veðurlagið er sum tað er í Føroyum. Men tað sum er undrunarvert er, at leið 300, ið er farleiðin millum Sørvág og Tórshavn, koyrir úr Sørvági til Havnar um 12.00'tíðina.

Næmingaráðið metir, tað verða neyðugt at Strandferðslan sigur miðnámsskúlunum frá, tá bussleiðirnar vera avlýstar so knapt. Og avgjørt eigur Strandferðslan at siga skúlunum frá, áðrenn seinasta rutan er farin. Flestu miðnámsskúlar hava góðar møguleikar at bera næmingum boð á skjótan hátt. Í hesum føri, meta vit, at Strandferðslan kundi boðað skúlunum frá avlýsingunum og gjørt ein eyka túr kl 12.00 úr Tórshavn.

Við vón um eftirtekt!

Næmingaráðið í Hoyðølum
Linda Vest Niclasen,
forkvinna
Árni Egholm,
næstformaður
Jóhan Bech Húsgarð,
kassameistari
Regin í Dali, skrivari
Jóhannes Rasmussen,
nevndarlimur

Ein hóttan móti Føroya fólki

Fólkatingslimurin Sjørður Skaale er ein hóttan móti Føroyum. Eftir ákærurnar í seinastuni móti Sjørður Skaale, har bæði Tjóðveldi og Sambandsflokkurin vilja vera við, at fólkatingslimurin hevur gjørt at ES setur revsiltøk í verk móti Føroy-

um, og at vit ikki fáa meira í blokki, hava vit í Sosialistisk Ung avgjørt at kanna, hvørt nakað hald er í hesum ákær-unum.

Niðurstøðan er greið. Sjørður Skaale er ein nógv størri hóttan móti Føroyum, enn vit nakrantíð hava gjørt

okkum greitt. Okkara neyva og serstakliga væl fyriskipaða kanning av Skaale, er komin til ta niðurstøðu, at fólkatingslimurin hevur:

1. Kostað okkum blokkina.
2. Kostað okkum makrelin.
3. Goymt Rupert Murdoch

- og Osama bin Laden í kjallaranum hjá sær.
4. Øst Eyjafjallajøkull upp og steðgað flogferðsluni.
5. Sparkað ein hundahvølp.
6. Hálað beinini av grindalokkum tá hann var ungur.
7. Var Jack the Ripper.

8. Heldur seg ungan við at baða í tænaðumanna-blóði.

Og hetta er bara tað vit vita um! Hvat nú um tað eisini var hann, sum fann uppá Svarta Deyða og drap alt lív á Mars? Ella enntá hann, sum hevur

gjørt, at Sambandsflokkurin einki fær burturúr síni egna samgongu?

Nei, Sjørður Skaale má steðgast. Ongantið ov skjótt!

Við altíð álvarsamari kvøðu,

Sosialistisk Ung